



ולעומתנו האויב הערבי התאושש מהרהפתעה של בוא השיירה לגוש עציון, בעילות רבה ריכוז כוח ניכר כדי למנוע את חזרתה לירושלים, ומפקדיו שלטו היטב בכוחותיהם בזמן הקרב. הבריטים לא עזרו לערבים אלא הצילו אותנו, פשוטו כמשמעו — מנעו קטסטרופה.

ד"ר מילשטיין עושה, לדעתי, געשה גדול ומחזיר לחייל ולקצין הקרבי הזוטר, שנלחמו באמת, את כבודם. הוא חושף "סודות חסויים ביותר", מביא לידיעת הציבור את מחדלי המנהיגים והמפקדים הבכירים ומבהיר איך, למרות המכוכה המדינית והחולשה הצבאית, ניצחנו לבסוף במלחמה גורלית זו.



אמצעי הלחימה שהיו בידי האויב, וכיחסי הכוחות אף עלינו עליו ויתרונו, לכאורה היה ברור. אבל בגלל האסטרטגיה הפכיאנית של המנהיגות הביטחונית, חל אצלנו פיגור ביישום תורת הלחימה, והפיקוד הקרבי שלנו נפל מזה של האויב. דברים אלה המבוססים על ניסיוני האישי כמפקד קרבי במלחמת העצמאות, נשמעים אפיקורסיים לעומת מה שהתפרסם עד כה. הדוגמה הטובה ביותר לטיעוני הוא קרב שיירת נבי דניאל שהתחולל ב-27-28 במרס 1948. מהלכי הפתיחה שלנו היו מצוינים, המודיעין היה טוב, ריכוזנו כוח, הפתענו גם את האויב הערבי וגם את הבריטים. ואף-על-פי-כן הביס אותנו עבד-אל-קאדר אל-חוסייני בקרב ממושך מדרום לבית-לחם. הובסנו בגלל ליקויים בפיקוד הקרבי של השיירה ובגלל מקומו של מפקדה בקרב, שלא השפיע על המהלכים העיקריים בשלב ההכרעה.

העצמאות, אשר עבור רוב הציבור הנם כאמת סודות, ועד לאחרונה היו נכס יקר ערך השמור למעטים, שעשו בו כרצונם. ומכאן הכעס: נפגע המונופולין ועכשיו יידעו הכל איך באמת הוכנה מלחמת העצמאות ואיך היא התנהלה, בלי תיווכם ופרשנותם של קומיסרים מטעם.

לא אתערב בוויכוח על השהיית ההכרעה ברמה המדינית. אנסה להיזכר ולהבהיר אירועים צבאיים המוכיחים את ההשפעה ההרסנית של דחיית ההכרעה המדינית על היכולת הצבאית של ההגנה ושל צה"ל בתחילת דרכו. יכולת צבאית בנויה ממודיעין, תכנית, ריכוז הכוח ופעולה צבאית החלטית. הגורם האחרון תלוי במקומו של המפקד בקרב, בשליטתו בכוחות בשלב ההכרעה וביכולתו לרכז את כל האמצעים שברשותו למען ההכרעה. בחודשים הראשונים של מלחמת העצמאות לא חסרו לנו אמצעי לחימה לעומת

## הערה בשולי המאמר: מלחמת יום הכיפורים, טעות במאי והפתעה באוקטובר\*

תא"ל (מיל') יואל בן פורת

אחמד אסמאעיל הגיע בפברואר 1973 להסכם עם הסובייטים אודות עסקות (נשק). הם שלחו חלק ממנו ועיכבו את משלוח היתר. ברם לאחר מכן קיבלנו עסקת (נשק) חדשה.

אולי זוכר אתה את ההצהרות, שמסרו הישראלים בזמנו, לגבי אפשרות של התקפה מצרית. שכן אין ספק, שהם יודעים, כי המחצית השנייה של חודש מאי הנה מתאימה להתקפה. הם גם בוחנים (את הדברים) ופועלים על יסוד הטכנולוגייה.

באפריל 1973 ואז התקשרתי עמך, כאשר אני חושש כי ההחלטה הייתה מהירה מדי. וזכרני כי אמרת לי: אם לא ניכנס (למלחמה) לפני סוף 1973, לא ניכנס אליה בכלל.

אמר (הנשיא): אני זוכר זאת. ואמנם הכינונו הכל כדי ששעת האפס תהיה במאי. העמדתי את הנשיא אסד על מחקר זה, אשר קובע את שעת האפס. ברור שהוא התפעל מאוד מדיוק המחקר. התכוונתי למעשה להתחיל את המבצע במאי, ואז הסובייטים קבעו את מועד ועידת הפיסגה השנייה עם ניקסון בוואשינגטון לחודש מאי, ומשיקולים מדיניים שאין צורך לחשוף אותם עתה, החלטתי לדחות את המועד לקבוצה השנייה בספטמבר או לקבוצה השלישית באוקטובר.

תוך כרי זה יצא אסד לסיור חשאי במוסקבה ושם משם. השגנו עסקת נשק חדשה, שהסובייטים הביעו התנגדות מלתת אותו לנו.

במאמרי הנ"ל אשר התפרסם במערכות 299 נתקלתי בקושי אובייקטיבי איך לתמוך, על-ידי חומר בלתי מסווג, את ההנחה שמלחמת יום הכיפורים עמדה להתרחש במאי ומשום לחץ סובייטי נדחתה ברגע האחרון לאוקטובר. רק לאחר פרסום המאמר השגתי ראיון של הנשיא סאדאת למוסא צברי, עורך אח"באר אל יום. לדעתי ראוי להביא דברים אלה לקוראים המתעניינים בסוגיה חשובה זו.

במחקר\* זה נתברר כי ישנן שלוש קבוצות של ימים, שהן המתאימות ביותר להתקפה: קבוצה ראשונה — במחצית השנייה של מאי; קבוצה שנייה — בחודש ספטמבר; קבוצה שלישית — בחודש אוקטובר.

כאן הפסקתי את הנשיא ואמרתי: וזכרני, כב' הנשיא, כי שמעתי על עניין המלחמה \* מדובר במחקר שעשה אישית ראש אג"ם במטכ"ל המצרי, הגנרל גמסי, שמטרתו למצוא את הימים המתאימים ביותר לצליחת התעלה ולמלחמה.